

Gevoluce

Březen - Duben 2019

gevoluce.gevo.cz

Amerika

**Pan
profesor
Houska**

+ Medailonky
Rozhovory s IB studenty

**Šílený
mileneček**
2. část

Vtipy

A opět jsme tu, s novou várkou čtení ze školy! Máme pro vás všechno, co potřebujete pro hezký zážitek ze čtení: trochu fikce, rozhovory ze školy s lidmi, které vidáme na chodbě a i s těmi, kteří se rozhodli pro dobrodružnější cestu. A trocha humoru taky neuškodí, že? Tak prosím, udělejte si pohodlí a přejeme vám příjemné čtení.

Tým Gevoluce:

Šéfredaktor: *Samuel McLean*

Grafika: *Linda Kimrová, Vojta Mucha*

Korektura: *Tereza Jedličková*

5

6

9

10

Amerika

Pan profesor Houska

Šílený milenec 2. část

Vtipy

Amerika

Rozhovor s Adamem Škvorem, který odjel na rok studovat do zahraničí.

Jak se ti v Americe líbí? Cítíš se tam už jako doma?

V Americe je to zatím super. Ještě jsem nenarazil na nějaký velký problém a myslím, že ani nenarazím. Mnoho lidí mi před odjezdem říkalo, jak je to strašně odlišné od Evropy. Když jsem tam ale přijel, tak jsem zjistil, že to až tak jiný není.

Proč ses rozhodl na rok odjet do ciziny?

Tak hlavní důvod byl, že jsem si chtěl zlepšit angličtinu. Postupem času jsem se dozvídal jenom mnoho dalších pozitiv, jako třeba poznání nové kultury, jiný pohled na svět, získání více nezávislosti a jiné.

Na jakou chodíš školu?

Chodím tady na obrovskou střední školu. Studuje tu kolem 3 000 lidí. Do školy jezdím každý den 40 minut a ze školy 2x tolik. Tady v Austinu je strašně špatná doprava, hlavně odpoledne. Jinak se tady, jako na každé jiné škole, hodně prožívá americký fotbal, který je v Americe strašně po-

pulární, obzvláště v Texasu.

Jaké sis tam našel volnočasové aktivity?

Jako hlavní školní sport mám běhání (cross-country a track & field). Mimo školu dělám orienták a hokej. Mám nadprůměrně aktivní rodinu a jsem za to hrozně rád.

Je rodina, se kterou bydlíš, věřící? Chodíš do kostela?

Nene, moje rodina není věřící.

Už jsi byl u některé národní památky? Jaké to bylo?

Hele, nevím, tady v Austinu není vůbec tolik národních památek jako v Praze. Byl jsem několikrát v centru, pak na pár vyhlídkách, ale jinak myslím že na národní památce jsem zatím nebyl.

Narazil jsi na nějakou kulturní bariéru za tu dobu, co tam jsi?

Kultura je tady jiná, ale rychle jsem si na ni zvykl, takže jestli tam ze začátku byla nějaká bariéra, tak jsem ji rychle zboural.

Reportér: Samuel McLean

Začněme od začátku, když jste byl ještě mladý student, co bylo vaše vysněné zaměstnání a jak jste se pak dostal k učitelství?

Abych byl upřímný, já jsem chtěl být učitelem. K této myšlence jsem dospěl už někdy v sedmé třídě, a pak jsme v osmé třídě dostali nového učitele, který nás shodou okolností učil společenské vědy a historii, což se mi zdálo fajn. Pak jsem šel na střední školu a tam náš třídní byl takovej zmetek, že jsem si řekl, že bych měl být učitelem, abych napravoval učitelskou reputaci.

Máte nějaké vtipné zážitky z dob, kdy jste chodil do školy na praxe?

My jsme měli jednu takovou praxi, kdy jsme se šli ve větší skupině jenom podívat na jednu základní školu, abychom viděli, jak to na té škole vlastně vypadá z pozice budoucího učitele. Tenkrát jsme šli do školy U Krčského lesa a co přesně se tam dělo, si již přesně nepamatuji, ale jeden takový zážitek, který si pamatuji, byl, kdy tam žáci malovali něco na chodbě na zemi a seděla tam holka, malovala, a jak seděla na patách, tak po té dlouhé chodbě, to my tady nemáme tak dlouhou chodbu, tak běžel kluk, který ji z rozběhu nakopl do zadku. Ta holka úplně přeletěla do toho papíru a já, jak jsem šel po schodech a viděl to, jsem si toho kluka zavolal, a jelikož mi to bylo jedno, a byl jsem tam jen na návštěvě, což on nevěděl, nechal jsem ho kleknout na tu chodbu k tomu papíru a té holce jsem řekl, ať se rozběhne přes tu chodbu a ať ho pošle tam, kam on poslal ji. Měl jsem z toho ohromnou radost, protože dívce se to rozhodně líbilo.

Pamatujete si na své začátky jakožto již vystudovaného učitele? Jak jste se cítil?

6

Mně bylo milý, že jsem mohl začít na gymplu, který jsem dříve studoval, bylo fajn se potkat s profesory, které jsem měl rád, kterých jsem si vážil, a zároveň ukázat těm které jsem rád neměl, že jsem to dal, že jsem tak nějak zapadnul a že to učení jde i jinak. Ale na tom gymnáziu jsem nezůstal, přesunul jsem se do Prahy a shodou okolností začal učit tady.

Takže jste tu učil v podstatě od začátku?

V té době jsem tu učil na půl úvazku, dva dny tady a tři dny na průmyslovce na Smíchově. Měl jsem to takhle první dva roky, kdy jsem byl takhle rozkročený mezi dvěma školami.

Jak jste to tu vůbec našel?

Já jsem tu od, to asi není tajemství, že jsem s panem ředitelem Mikeskou kamarád z vysoké, pana ředitele Mikesky, tehdy ještě řadového učitele, dostal informaci, že zde potřebují učitele na nějakou tu hodinu. Tak já jsem sem tenkrát šel učit jenom dějepis, jenom historii jsem tehdy učil, a bylo toho tehdy požehnaně. Protože jsem učil na dvou školách, byl jsem úplně ve všem nověj, nezkušený, potřeboval jsem se seznámit pořádně s předmětem, s žáky, jak funguje škola, teď každá ta škola funguje trochu jinak, tak to bylo docela náročný. Pamatuji si, že jsem občas přišel z práce a třeba na hodinu a půl jsem usnul a pak jsem teprve byl zase schopný fungovat, žít a dělat další věci a musím říct, že mi to opravdu dávalo zabrat. Ale po tom prvním roce se to docela srovnalo.

Prozradil byste nám, jak dlouho zde učíte?

Teď v tom druhém kole jsem tu od září dva tisíce třináct. To znamená, jsem

tady šestým rokem. Rok bez třídy a potom jsem vyfasoval svoji stávající třídu.

Vy teď učíte pátý ročník, jestli se nepletu, jak se vaší třídě daří? Ne-zlobí vás, máte k ní důvěru?

Tak to víte, že jim věřím, bez toho, aby těm studentům člověk věřil, nejenom své třídě, ale i všem ostatním, to by nemohl tu práci dělat. Zrovna dneska jsme tu se třídou měli takové okénko, kdy jsem s nima potřeboval něco projednat a probrat. Říkal jsem, že si vážím jejich otevřenosti, protože mám pocit, že spolu fungujeme velice hezky, lidsky a to, že studenti se nechovají vždycky tak, jak učitelé očekávají, je podle mě přirozený a člověk pro to musí mít pochopení, ale zároveň studenti musí mít pochopení, že ten učitel jim nemůže schválit všechno, co dělají. Ale v tom základu, já jsem za svou třídu rád, ta třída funguje správně, hezky a lidsky, a to je podle mého správně.

Za těch necelých šest let, co tu pracujete, jak se vám tu na škole líbí? Je tu něco, co vám tu nějak vadí?

Pan profesor: Neřekl bych, že mi tady něco explicitně vadí, co vnímám jako takové nepříjemné a náročné, je nedostatek času na všechno, ale to není věc školy, spíše syndrom doby, a že bychom se měli všichni tady ve škole, profesori i studenti učit, jak s tím pracovat a jak si udělat víc času pro sebe a pro ostatní, ale jinak mi přijde, že je tu teď nastavena velice fajn přátelská atmosféra, že se tady setkáváme, byť jsme každý v něčem trochu odlišný a máme třeba trochu jiné názory, tak se zpravidla dokážeme domluvit a shodnout, a to je pro mě hodně důležitý a jsem za to rád. Zároveň si myslím, že se i studentům tato atmosféra líbí a že to, jak se chovají ti dospělí, to se nějak podepisuje do toho vnímání a chování těch studentů, těch mladých lidí. Samozřejmě, že tu jsou občas případy, se kterými je obtížné se domluvit a je těžké s nimi pracovat, ale to jsou našťastí jenom výjimky.

Opustíme teďka trochu téma školy, a budeme se bavit o něčem příjemnějším. Co prázdniny? Užíváte si je stejně jako my studenti?

Pan profesor: Já po pravdě nevím, jestli můžu říct, že si je užívám jako studenti, protože nevím, jak si je užívají, často slyším, že studenti mají brigá-

du, tak já brigádu skutečně nevyhledávám. Naštěstí nemusím. Ale jinak naprosto zodpovědně říkám, že mně trvá třeba čtrnáct dní, než úplně vypnu a vyčistím hlavu. To znamená, že mám ještě nějaký ten dojezd tý školy, ty myšlenky na tu školu, jak by to mohlo být příště lepší, jak to udělat jinak, co se nepovedlo a co naopak byl úspěch. Z toho se postupně dostávám, no a potom ten čas žiju a trávím poměrně docela z domova, docela výjimečně ze zahraničí, ale hodně jej trávím se svou rodinou, respektive se svými rodiči, se svými dětmi, s manželkou, když mám dovolenou, a taky se svými kamarády.

K tomu zahraničí, kam byste letěl, kdybyste teď mohl letět kamkoliv?

Pan profesor: To je těžká otázka. Na jednu stranu bych vám rád řekl, že bych letěl někam, kde jsem ještě nebyl, takových míst je hodně. Na druhou stranu, byl jsem na některých místech v zahraničí, kam bych se rád podíval zpátky, protože se mi tam moc líbilo. Ale přiznám se, teď opravdu nevím, já bych jel asi kamkoliv, kde by mi bylo v tu chvíli dobře, bylo by to tam bezpečný, aspoň trochu, mohl bych tam potkat zajímavý lidi s kterými by mi tam bylo hezky, a nebo tam ject s rodinou nebo kamarády. Hlavně tam nebyť úplně sám. Ale jako vytoužené místo, kde jsem nikde nebyl a musel bych tam teď hned letět, to asi nemám.

Byl jste někdy delší dobu, třeba pár měsíců, v zahraničí?

Pan profesor: Ano byl, na vysoké škole jsem absolvoval program Pracuj a cestuj, a to se mi povedlo navštívit a pracovat v Yellowstonském národním parku, a potom ještě čtrnáct dní cestovat autem po státech a pár dní i zůstat na jednom místě. To bylo moc hezký. Byl jsem rád, že jsem tam nebyl sám, protože jsem v té době vládl angličtinou tak mizerně, že bych asi ani nedokázal nastoupit do letadla, ale tím, že jsem tam měl doprovod a podporu, tak se to nakonec ukázalo jako fajn zkušenost. A potom, když jsem tu doučil ty dva roky, tak jsem přerušil práci, dal jsem tady výpověď a odjel jsem na rok do Austrálie, takže jsem byl rok tam. Tam jsem studoval anglický jazyk a taky tam pracoval. A samozřejmě jsem to tam taky procestoval.

Rád bych se vás zeptal, máte dvě děti, jestli se nepletu, máte pocit, že

se k nim někdy chováte jako profesor? A jak to vnímají? Nebo umíte od sebe oddělit rodinu a zaměstnání?

Pravda je, že ty kluci jsou ještě relativně malí, ale být učitelem a rodičem dohromady, to je diagnóza. To asi může každý student, co má v rodině někoho, kdo učí, potvrdit. Já jsem si toho plně vědom a bohužel, přestože se snažím, tak se leckdy setkávám s tím, že si v duchu říkám, tak tohle to bylo od katedry, to nebylo úplně nejvhodnější. Na druhou stranu, život se s nikým nemazlí a musí si zvykat chlapci doma. Bude hůř.

Ted' už jen pár krátkých otázek: Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo?

Já jím úplně všechno, ale co bych jako echt nemusel, je rýžový nákyp. jinak jím úplně všechno.

Reportér: Lukáš Felix

Vaše nejoblíbenější neexistující postava?

Maxipes Fík.

Nejhorší výmluva, kterou jste od studenta dostal?

Já nechci znít, jako že to byla omluva nejhorší, ale co si pamatuji, asi nejbizarnější bylo, když mi nejmenovaný Matěj nepřinesl svůj úkol a vypracovaný rodokmen s odkazem na to, že jej zapomněl v metru. Do dneška jsem ten rodokmen neviděl.

Už poslední otázka, chtěl byste něco vzkázat studentům a našim čtenářům?

Je mi tu s vámi dobře :)

Já vám moc děkuji za rozhovor, na shledanou.

Šílený milenec

2. část

Když jsem odcházela ze školy vstříc volnu a s nadějí, že se během prázdnin uvidím s Gabem, vůbec jsem nedávala pozor na cestu a narazila do kluka, kterého jsem ještě ve škole neviděla. Chudák se tak vyděsil, že vyjekl a vyskočil dobrého půl metru vysoko. Upadla mu jeho ročenka, a když jsem ji chtěla zvednout, zasyčel. Odtáhla jsem se. Sehnul se, vzal svoji ročenku a spěšně ji uklidil do brašny.

Pak jen tak stál ani se neotočil. „Ehm. Omlouvám se. Nevšimla jsem si tě.“ řekla jsem smířlivě a dala mu ruku na rameno. Ucuknul, bleskurychle se otočil, chytil mě za zápěstí a než jsem se nadála stál přímo předenou. Upíral na mě zrak. Ačkoli jsem to byla já, kdo se teď bál a snažila jsem se ovládnout, nedokázala jsem se nepodívat do těch uhrančivých očí. Jeho hlas, když promluvil, mě vyděsil tak moc, že jsem okamžitě změnila barvu na smrtelně bledou. Zněl jako vyšinutý šílenec. Chladně, až moc vyrovnaně a nebezpečně. „Nic se nestalo krásko.“ zašeptal. „Jen si příště dej pozor, kam jdeš.“ To, co řekl nebylo děsivé. Ale při jeho podání by se ve mě krve nedorážal. Co mě dostalo ještě víc bylo, že najednou přičichl k mým vlasům. Zkusila jsem se vysmeknout, ale držel mě jako ve svěráku. Naštěstí přišla záchrana. „Hej Šílenej Jerry. Odpal od ní.“ Ulevilo se mi, když jsem slyšela Gabea. „Jinak co?“ ozval se Jerry. Nahlas jeho hlas zněl ještě děsivější než jeho šepot. Zněl, jako by mu bylo jedno, co se s ním stane. Přímo v hlase byla slyšet lhostejnost vůči jiným. Vybavila jsem si Jokrea a napadlo mě, že je mu strašně podobný. Už chyběli jen proříznuté koutky a zelené vlasy. „Pust jí nebo dostaneš nakladačku ty cvoku.“

Sevření povolilo, ale z cela mě nepustil. Jerry se ke mně naklonil a opět mi pošeptal: „Ve svojí ročenke máš jeho číslo vid'. Tenhle frajírek ti nezavolá.“ Cukla jsem sebou a pokusila se vytrhnout. Opět sevřel moje zápěstí pevněji. „Počítám do tří ty parchante!“ vykřikl Gabe. „Jedna. Dvě.“ Jerry mě pustil a já padla Gabeovi kolem krku. „To nic to nic.“ Utěšoval mě. Jerry se ale nevzdalil. Přehodil přes sebe kabát vzal brašnu, ale neodešel. „Ten ti zlomí srdce. Nezavolá. Příště si ani nevzpomene, jak se jmenuješ Brigitte!“ Domluvil a z hrdla se mu vydral smích za jaký by se ani Joker stydět nemusel. Pak se jeho kabát zavlnil a byl ten tam. Pustila jsem Gabriela a podekovala mu za pomoc. Usmál se na mě a kývl hlavou. Vzala jsem si tašku a utíkala za Luci. Všechno jsem jí vyprávěla a když jsem domluvila řekla: „Jo Jerry. Chudák on nevypadá jako šílenec. On je šílený. Stalo se mu to v loni. Přišel domů a viděl, jak mu nějaký grázl zabil mámu. Pro toho chlapa nemusela jezdit policie. Jerry se o něj postaral.“ „Jak jako postaral?“ ptala jsem se. „Toho chlapa praštil vázou. Rozbil mu hlavu.“ „A to ho nechali jen tak?“ Ptala jsem se se strachem v očích. „Nikdo o tom neví. Jen já. Vyprávěl mi to. Prý ten dům pak zapálil, aby se na něj nepřišlo.“ odpověděla Luci. „A ty si měla kliku Brigitte. Normálně nemluví. Aby promluvil, musí mít důvod. A jestli ti řekl krásko, tak se mu líbíš.“ „A co je to za kliku?“ Vykřikla jsem. „Ten kluk někoho zabil.“ „Ale to už neudělá. Nikdy. To by ho musel někdo hodně naštvat. A to se nestane. Nikdo si ho nevšímá. Jen já se s ním někdy bavím.“ odpověděla Luci.

Autor: Anonym

Ženská měla v posteli milence, když v tom slyší, jak na příjezdové cestě chrastí štěrk pod koly manželova automobilu. Nezpanikařila a rychle vymyslela řešení. Postavila chlapa do kouta, řekla mu, aby se ani nehnul, namazala ho dětským olejem a posypala alabastrovým práškem. Když se manžel podíval, co to je, povídá mu:

„Drahý, to je socha. Stejnou si koupili Štěrbovi naproti přes ulici a mě se tak líbila, že jsem si řekla, že si ji koupíme taky.“

Tím debata skončila a o soše už nepadlo ani slovo, ani když šli večer spát. Ale chvílku po tom, co manželka usnula, se chlápek zvednul, odešel do kuchyně a vrátil se se sendvičem a sklenicí mléka. Otočil se k soše a povídá:

„Tu máte, vezměte si. Já takhle stál u Štěrboů tři dny v pozoru jako idiot a nedali mi ani sklenici vody.“

V autě jede rozhádaný manželský pár a ani jeden nechce jako první promluvit, tak už dlouhou dobu mlčí. V tom projíždějí kolem stodoly s koňmi, kozami a prasaty.

Manžel se sarkasticky zeptá: „Tvoji příbuzní?“ A manželka odpoví: „Ano, z manželovy strany.“

Jde tatínek s malým Pepíčkem na procházku a potkají cizího pána. Pepíček ho vzorně pozdraví, pán odpoví, a když zajde, tak se tatínek zvědavě ptá:

„Ty toho pána znáš?“

„Ano, to je pán z ochrany ovzduší.“

„A jak to víš?“

„No, on k nám chodí, vždycky když nejsi doma, a ptá se maminky, jestli je čistý vzduch.“

Na cestách

Když jsem se dnes ráno při jízdě po dálnici podíval do levého jízdniho pruhu, uviděl jsem v něm za sebou ženskou v posledním modelu BMW, která to frčela 160 km/h a přitom si ve zpětném zrcátku malovala oční linky!

Když jsem se po ní za chvíli znova ohlídl, byla už napůl v mém jízdni pruhu a pořád si malovala ten ksicht! Já teda něco vydržím, ale tohle mě tak vyděsilo, že jsem upustil holicí strojek, který mi při pádu vyrazil z druhé ruky koblihu. Jak jsem se ve zmatku snažil vyrovnat vůz koleny opřenými o volant a zároveň zachytit koblihu, vyklouzl mi mobil od ucha a spadl do kelímku s kávou, který jsem měl mezi koleny. Káva se mi vylila do rozkroku, zničil se mi mobil a přerušil důležitý hovor.

Blbý ženský za volantem!

Ach, ty tchýně...

Tchyně se rozhodla prověřit, jak moc ji mají mladí rádi. Přejde na návštěvu k mladým, skočí do jejich bazénu a začne dělat, že se topí, a křičet o pomoc. Zeťák ji chvíli zamračeně pozoruje, ale pak mu to nedá a vytáhne ji.

Druhý den ráno má na dvoře novou Octavii a za stěračem lístek: „Děkuju, tchýně.“

Zvědavá tchýně si to namíří i k druhé dceři. Ta bydlí u řeky, ve které je velká voda. Babka vidí, že zeťák se courá po dvoře, tak skočí do vody. Ale voda ji vezme a ona křičí o pomoc. Chlápek se na to chvíli dívá a pak jde krmit králíky. Ale celou noc ho to žere a říká si: „Šakra, mohl jsem mít novou Octavii.“

Ráno vstane z postele, kouká, očím nevěří, na dvoře nádherný bavorák, poslední řada, sedačky v kůži, CD výbava. A za stěračem lísteček: „Díky, tchán.“

Tchýně povídá zeťákovi: „Váš syn je mi tak podobný!“

Pepíček se rozeběhne za maminkou a křičí: „Mamíí, babička mě straší.“

„Pane! Váš pes pokousal moji tchýni.“

„To mě mrzí, chcete nějaké odškodnění?“

„Ne, chci koupit toho psa.“

Z policejních stanic

Opilec zavolal na policii, že mu vykradli auto:

„Člověče, ukradli mi přístrojovou desku, volant, brzdu, plyn, dokonce i řadicí páku!“

Než stihli policajti začít něco dělat, zazvonil telefon znovu:

„Ech, kašlete na to, omylem jsem vlezl na zadní sedadlo.“

Byli dopadeni dva zloději, kteří po dlouhá léta úspěšně pracovali společně:

„Kde a za jakých okolností jste se seznámili?“ ptá se vyšetřující.

„V autobuse. Já mu ukradl hodinky a on mně peněženku.“

Z kanceláře

Přijde sekretářka za šéfem a říká:

„Mám pro vás dvě zprávy...špatnou a dobrou, kterou chcete slyšet první?“

„Začněte tou dobrou.“

„Nejste neplodný.“

Zdroj: <http://www.vtipkar.cz>

Výběr: Juliet Caspers

